

CLARK DARLTON

Požár ledového světa

Knihovnička Perry Rhodan 33

Přeložil Jaroslav Kufák

I. když vypadal jako člověk, na Zemi se nenarodil - ba dokonce ji nikdy v životě neviděl a ani netušil, kde vůbec kolem toho svého malého slunce krouží.

Jeho domovem byl vesmír, jeho domem gigantická kosmická loď - sedm set metrů dlouhá - nejsilněji ozbrojená loď jeho rodu. Byl starý, prastarý. Dohněda opálenou tvář lemovala mocná hříva bělostných vlasů a jeho nemilosrdné oči už viděly tisíce sluncí. Sevřené rty prozrazovaly velitelskou povahu, která neznala kompromisy.

Etztak, patriarcha svého rodu, byl připraven získat pro velkou říši Skokanů - vesmírných obchodníků - další sluneční soustavu.

Skokany se nazývali proto, že byli ve vesmíru doma a skákali od jedné sluneční soustavy ke druhé, aby neustále upev-

ňovali a rozšiřovali svůj obchodní monopol. Pocházeli z Arkonidanů, ale už dávno se osamostatnili a o Arkonidany se nestarali. Obchodovali a vydělávali. Když to bylo nutné, pak i bojovali.

Etztak sevřel rty silněji, když na obrazovce spatní tvář přítele Origanse, který byl se svou lodí ORLA XI jenom několik světelných minut daleko.

„Co je? Další útok těch zatracených pozemšťanů?“

Origans se podobal Etztakovi, ale jeho vlasy nebyly šedé, nýbrž tmavší - možná hnědé nebo tmavě zrzavé, podle toho, jak na ně dopadlo světlo. To on se jako první pokusil dostat Zemi do svého koloniálního područí.

„Nový útok!“ zahřměl z reproduktoru jeho zlostný hlas. „Nevím, jestli to je nový, nebo starý útok. Každopádně nedělají moc velké přestávky v boji. Já je nechápu. Zaútočí, stáhnou se zpátky, pak zase a zase... Jsou nedůslední.“

„Tomu ty říkáš nedůslednost?“ zachechtal se Etztak. „Jsou chytří a opatrní! Vědí, že jsme v přesile!“

„Možná,“ pokýval Origans hlavou. „Možná ne.“

„Momentálně se nebojuje. Je nás dost na to, abychom ty dvě pozemské lodě dokázali zničit, když si to řádně připravíme. Chtějí nás jenom zdržet - nebo od něčeho zdržovat.“

„Od čeho?“

„To kdybych věděl, bylo by mi líp,“ zabručel Etztak. „Proč brání sluneční soustavu, která je očividně neobydlená a navíc leží tři sta dvacet světelných let daleko od jejich domova? K tomu přece musejí mít nějaký důvod. Rhodan nedělá nikdy nic bezdůvodně!“

Origans neodpověděl hned. Zamyšleně hleděl na obrovské oranžové slunce, vznášející se v dálce vesmíru. Kolem kroužil jeho namodralý průvodce. V blízkosti obou sluncí pluly čtyři planety. Soustava Bety Albireo...

„Zapomínáš, že má důvod," řekl konečně Origans. „Na druhé planetě téhle soustavy je pár jeho lidí, kteří toho vědí víc, než je mu milé. Rhodan chce za každou cenu zabránit tomu, aby nám padli do rukou."

„Proč je prostě nezabije?"

„Možná..." namítl Origans, ale jeho domněnka mu najednou připadala natolik fantastická, že se ji neodvažoval vyslovit.

„Co - možná?" naléhal patriarcha.

„Možná to jsou jeho přátelé."

Etztak se zachechtal.

„Přátelé! Kdo by bral ohledy na přátele, když jde o víc? Jestli je nechá zemřít, může si být jist, že ho nezradí."

Origans neodpovídal. Už měl s lidmi co dělat, a proto věděl, že často uvažovali jinak než otrlí Skokani.

Etztak přehlédl zaměřovači obrazovky a na čele mu přitom vyvstala kolmá vráska.

„Tam dole na ledové planetě je jenom pět pozemšťanů -tři muži a dvě ženy. Také jsme zjistili, že mají jednoho robota. Arkonidského bojového robota. Nechápu, proč všechny naše pokusy o zničení této pětky zůstaly bez výsledku."

„Protože jsme pořád doufali, že je dostaneme živé. Vědí o věcech, které by nám přinesly velký užitek - kdybychom se je dozvěděli." Origans zavrtěl hlavou. „Víš stejně dobře jako já, že by bylo hloupé toho jejich Tifflora zabíjet. Možná, že zná přesnou pozici planety věčného života, o které vyprávějí legendy..."

„Mě nezajímají legendy, ale skutečnost," přerušil ho patriarcha. „Planeta věčného života - není nic než legenda. Kdyby existovala, dávno bychom ji našli. Na druhou stranu se však divím, proč si Rhodan ty své lidi už nevyzvedl, když je nemíní zabít?"

„Možná chce, abychom se na ně soustředili a nechali jeho samotného na pokoji!"

Etztak mlčky naslouchal. Vráska na jeho čele se prohloubila. Po chvíli zvedl obě ruce na znamení souhlasu a přikývl.

„Možná, že máš pravdu. Ale jestli chce Rhodan odlákat naši pozornost, pak proč?"

„To nevím," odpověděl Origans. „Každopádně bychom se měli postarat o to, abychom těch pět pozemšťanů, kteří jsou dole na ledové planetě, zajali - anebo zabili. Mám vydat příkazy několika lodím?"

„Tři na to postačí," řekl Etztak. „Postarej se, aby proměnily povrch planety ve žhavé peklo. Pokud pozemšťan! neshoří, utonou v masách roztátého ledu."

„Nebylo by lepší nechat je nažít..."

„Ne, za žádnou cenu!" odporoval patriarcha. „Důležité je, abychom Rhodanovi dokázali..."

Nedořekl, protože se lodí rozlehl poplach.

Dvě Rhodanovy lodi znovu útočily.

^ x ^

Stejně rychle jako TERRA a SOLARSYSTEM zaútočily, se stáhly zpět. Jejich velitelé major Nyssen a kapitán McClears jasně věděli, že se lodím nesmí nic stát.

Avšak ani pozemšťané, ani Etztakova skupina si nevšimli, že se poblíž objevil někdo třetí.

Tophor.

Tophor byl také Skokan, patřil k rodu takzvaných těžkých, protože on a jeho předci žili na planetě s velkou gravitací a proto vážili téměř půl tuny. Měřil jen metr šedesát, ale stejně tolik měl i do šířky.

Když sem před časem přiletěl, měl flotilu osmi lodí. Krou

žil kolem Země a pak se pustil do pronásledování Rhodanovy obrovské lodi STARDUST. Ve chvíli, kdy se Rhodan vracel z neviditelné planety, Tophtor na něj zaútočil. Rhodan ho ale překvapil novou neznámou zbraní a pět jeho lodí zničil. Tophtor z místa boje utekl, ještě předtím však Etztakovi odeslal informaci o události. Rhodan obsah této depeše znal.

Asi 1500 světelných let od Bety Albireo se tři Tophtorovy lodě zastavily.

Tophtor přemítal, zda se má vrátit k Zemi. Měl tam ještě dohromady jedenáct lodí, a s těmi by si mohl Zemi snadno podrobit.

Tím by však zároveň zničil výnosnou kolonii. A Tophtor byl v první řadě obchodník, přestože velel záchranné flotile, jejímž úkolem bylo přiletět na pomoc kterékoliv obchodní lodi Skokanů, která o to požádá. Byl za to placen.

Tentokrát se mu však nabízela šance k založení vlastní kolonie - a kromě toho mu Rhodan dlužil pět lodí.

Tophtor proto přikázal zpětnou transici ke sluneční soustavě.

Vzhledem k tomu, že Země v té chvíli disponovala jenom oslabeným arzenálem Třetí moci, byla mu prakticky vydána na pospas.

^ ^ ^

' -i Julian Tiffloor, velitel skupiny trosečníků na ledové planetě, byl dosud kadetem Vesmírné akademie. Bylo mu třiadvacet let a platil za nejlepšího matematika v ročníku. Do akce ho poslal sám Rhodan osobně, aniž by Tiffloorovi sdělil všechny podrobnosti. Stalo se tak záměrně, v Tíífloorově zájmu. Kdo nic neví, nic neprozradí.

Dalším mužem na ledovém světě byl kadet Humphry Hi-

field, jemuž bylo dvacet, měl blond vlasy, svalnaté tělo a povahu, která mu velela pokládat se za neodolatelného krasavce. Žil v neustálém komplexu z toho, že ho ostatní neberou tak docela vážně, a záviděl Tifflovi zájem, který mu projevovala Mildred Orsonsová, jedna ze dvou dívek, které s nimi ztroskotaly.

Kadet Klaus Eberhardt byl třetím mužem expedice, čekající na opuštěné ledové planetě na záchranu. Byl tmavovlasý, podsaditý a pomalý.

Mildred Orsonsová, kosmobakterioložka, mohla být hrdá na své havraní vlasy, oči jako uhlíky a půvabnou tvář. Zatím se ještě nedokázala rozhodnout mezi svými dvěma ctiteli - Tiffem a Humpem, přestože dávala Humpovi jasně najevo, zeje to Tiff, o koho stojí.

A nakonec tam s nimi byla ještě Felicita Kergonenová, zdrženlivá galaktobotanička s blond vlasy a křehkou postavou. Její tajné sympatie patřily hromotlukovi Humpovi, ale to on netušil. Felici bylo osmnáct let, a tím pádem byla nejmladší členkou expedice.

Pokud se nepočítal Gucky.

Gucky - a to se musí zdůraznit - nebyl člověk, a nikdo nevěděl, kolik je mu let. Metr vysoký chlupatý Gucky, kterého nazvali myšobem, protože se podobal kříženci myši a bobra, se na jedné vzdálené planetě propašoval na palubu Rhodanovy lodi a nakonec se dostal do Rhodanovy jednotky mutantů, protože nejenom že uměl mluvit v jakékoliv řeči, které bylo zapotřebí, ale byl to také vynikající telekinet, teleporter a telepat.

Všechny tyto vlastnosti našly během uplynulých měsíců při nejrůznějších akcích Perryho Rhodana uplatnění. Naposledy, když teleportoval pro Tifflo na ledovou planetu zásoby.

A pak byl s trosečníky ještě Robby.

Robot číslo 013, dvě stě třicet centimetrů vysoký, čtyřruký kolos. Spodní ruce mu sloužily jako zbraně. Patřil ke stálému vybavení třímístných stíhaček, a stal se tím jediným, co trosečníci ze své lodi zachránili. Jenom díky jemu se jim podařilo vyhloubit do skály jeskyni. Robot byl nejenom vynikající bojovník, ale i neúnavný dělník.

Gucky seděl v koutě na bedně s potravinami a Felicita ho krmila. „Jsi anděl," řekl svým pisklavým hlasem. „Už teď závidím chlapovi, který tě jednoho dne dostane."

„No jo," zabručel Humpy. „Ty máš komu co závidět..."

„Nehádejte se," okřikl je Tiff. „Měli bychom mít jiné starosti, než se jen věčně špičkovat. Jakmile se Skokanům podaří Robbyho zaměřit, je po nás veta. Už proměnili půlku planety ve vroucí oceán. Měli bychom být rádi, že začali na opačné straně, a rychle něco vymyslet!"

„Naštěstí je naše jeskyně na vrcholku hory, ne?" zašklebil se Hump.

„A jestli se nám o tu horu otřou svým kanónem, Humpe, co bude?"

Hump neodpovídal.

Gucky si v koutě povzdechl: „Jak je dobře, že jsem tady jedinej telepat!"

Ale pak se najednou napřímil a zpozorněl. Srst na zádech se mu zježila. Opatrně odstrčil Felicitinu dlaň, naklonil hlavu a naslouchal. Tiff si toho všiml a se zájmem myšoba sledoval. Pak už to nevydržel.

„Děje se něco, Gucky?"

„Ano, myslím, že ano, Tiffe. Znovu na nás útočí. Tři lodě. A letí podezřele pomalu."

„Ty je vidíš?"

„Moment!" řekl Gucky a zmizel.

Ostatní na sebe zaskočeně pohlíželi. Myšob zase jednou neohlášené teleportoval, aby si prohlédl okolí.

Klaus Eberhardt právě otevřel ústa, aby něco poznamenal, když Gucky materializoval zpátky v jeskyni.

Jeho hnědá srst byla samý sníh.

„Musíme odtud pryč!“ zapištěl rozrušeně. „Za minutu je z tohohle kopce peklo. Skokani mě objevili. Ale aspoň jednu jejich loď jsem zničil.“

„Zničil?“ hekl Hump.

„Později!“ odpověděl Gucky. „Naštěstí jsem našel jiný úkryt. Dostanu vás tam. Zavřete oči a hlavně helmy skafandrů. V té jeskyni ještě není utěsněný vchod.“

„Vchod?“ zeptal se Tiff, ale v té chvíli beze stopy zmizel stejně jako ostatní. Po nich pak mizely i krabice a bedny se zásobami a vybavením.

Jako mávnutím kouzelného proutku.

Z té teleportační cesty žádný zážitek neměli. Ani si ji pořádně neuvědomili. Tiff vydechl a rozhlížel se.

Ocitli se v temném prostoru.

Když se otočil, spatřil v dálce slabé světlo. To musel být vstup do jeskyně.

Pak se poblíž vynořili ostatní společně s bednami.

Jen Gucky scházel.

„Asi sleduje, co se děje venku,“ poznamenal Tiff. „Koukám, že tady není sníh, ale holá skála. A venku je podstatně tepleji. Gucky nás asi přenesl k rovníku, kde není žádný sníh a led.“

„Jo,“ posmíval se Hump. „Místo minus sto deseti tady máme minus devadesát stupňů.“

Neosobní kovový hlas robota promluvil: „Je to přesně minus sedmačtyřicet stupňů Celsia. Když zapnu své topení, můžeme tu být i bez utěsněného vchodu. Postačí, když tam postavíme naše bedny.“

Tiff přikývl.

„To je dobrý nápad. Pustíme se do práce.“

„A Gucky?“ zeptal se Klaus Eberhardt.

Hump na něj pohlédl a ušklíbl se.

„Hlupáku! Odkdy se smí Gucky zdržovat prací?“

Eberhardt chtěl namítnout něco ostrého, ale sotva otevřel ústa, Gucky se vrátil.

„Přátelé!“ zvolal a jeho hlas prozrazoval vzrušení. „To byla sou, jakou jsem v životě neviděl! Opravdu celou naši horu roztavili. Nejdřív jsem jednu z lodí zničil, pak jsem vtrhl do jednoho z velínů a málem jsem tamějšímu kapitánovi vyrval ty jeho rudý vousy. Chlápek se tak vyděsil, že ztratil vládu nad lodí a vrazil do nejbližšího ledovce. Z poloviny v něm zmizel. Nemyslím, že by to někdo z posádky mohl přežít, navíc se zbývající loď postarala o zbytek. Spálili své kolegy spolu s horou. Asi patří k jejich taktice, že zabíjejí muže z vlastních řad, jakmile se stanou nepohodlnými. Potom jsem se vrátil. Povím vám, že bychom ošklivě shořeli a pak se utopili, nebo obráceně... Náš člun jsem už nezachránil.“

„Takže utekla jenom jedna loď?“ ujistil se Tiff a rázem už nevypadal tak zničeně. „Člověče, Gucky, co bychom si tady bez tebe počali?“

„Jen žádné urážky, prosím,“ řekl smrtelně vážně myšob a vycenil žluté řezáky, což naznačovalo, že to zase tak vážně nemyslí.

Tiff se zašklebil.

„Kde to vlastně jsme?“

„Asi pět set kilometrů jižněji. Ledová planeta je přibližně stejně velká jako Země, ale má menší gravitaci. Jsme v blízkosti rovníku. Pro Skokany by mělo být nemožné nás tady ugrilovat, protože propálit dvě stě metrů silnou skálu je pěkná pakárna.“

„Ty tedy máš výrazy," stěžoval si Hump. „Hned je vidět, že) jsi jazykovou výuku absolvoval u Bullyho." s

„Nic proti Bullymu!" bránil Gucky svého tajného přítele! „Jeho výrazy jsou hezčí než tvoje." •

„Takže jsme pod zemí?" zeptal se Tiff.

„Ne doslova," odpověděl Gucky. „Jsme uprostřed hory. Ale kolem nás je masivní skála, žádný led. Tady se uvelebíme. Měli bychom tu vydržet, než pro nás Rhodan přiletí. A až nás tady vyzvedne, budeš mít úkol za sebou, Tiffe."

Tiff zpozorněl.

„Úkol? Jaký úkol?"

Gucky se zašklebil.

„Máš v sobě voperovanou vysílačku s dosahem dvou světelných let. Naši telepati tedy pořád vědí, kde se nacházíš. Nemůžeš se ztratit. Ale Skokani se domnívají, že znáš nějaká tajemství, proto po tobě jdou - a proto měl Rhodan volné ruce. Byl na planetě věčného života pro novou zbraň proti Skokanům. Jakmile se vrátí, bude ji mít na palubě. Zní to logicky, ne?"

„To ano," odpověděl Tiff, ale netvářil se nijak inteligentně.

„Takže já jsem celou tu dobu dělal Skokanům návnadu?"

Gucky se ještě šklebil.

„Já taky, jen klid. My všichni!" Pak zvažněl. „Bylo důležité, aby Rhodan získal novou zbraň, jinak byla Země v háji!"

„Ještě ji nemá?!" zeptal se Hump.

„Možná," odpověděl Gucky. „Ale jestli pro nás přiletí, tak si pište, že už ji má. Do té doby se musíme obrnit trpělivostí. Jinak doufám, že se nám podaří navázat kontakt s polospáči. V blízkosti rovníku by mohli být pozornější."

„Polospáči?" zeptalo se jedno z děvčat.

„Ano, Milly. Tak jsem pokřtil obyvatele téhle planety. Zatím jsme žádného z nich neviděli, ale zachytil jsem jejich myšlen-

ky. Jsou to zmatené, ale vcelku inteligentní myšlenky. Bydlí kdesi pod ledem, a jak jsem odhadl, vylézají jenom během krátkého léta, když taje led. To se však děje jen občas, jednou za pár desítek let."

Tiff zavrtěl hlavou.

„Nikdy bych nevěřil, že na téhle planetě může existovat život."

„Nevím, jestli jde o život v našem slova smyslu, to ještě musím prověřit," tlumil ho Gucky. „Možná se to dozvíme brzy. Chci se pokusit navázat s nimi kontakt. Ale postavme si nejdříve stěnu proti zimě. Pojdme na to, aspoň se zahřejeme."

„A pak," řekl Tiff, „bych se chtěl projít po povrchu planety."

„Já půjdu s tebou," řekla rychle Mildred.

„Já taky," zašeptala Felicita.

Gucky přikývl.

„Můžete jít, jakmile tu skončíme. Náš robot vyrobí dostatek tepla. Venku postačí zapnuté agregáty ve skafandrech. Do práce!"

Tiff se trochu podívoval, s jakou samozřejmostí na sebe Gucky vzal jeho zodpovědnost, ale myšob byl jedním z Rhodanových nejschopnějších mutantů...

„Jsou to problémy, co?" ozval se Gucky a zahleděl se na Tiffa. Četl mu myšlenky. „Ale nelam si tím hlavu. Jenom se ti snažím pomoci. Ty neseš zodpovědnost, protože jsi velitelem tyhle skupiny. Já jsem vám jen přišel pomoci."

„Dobrá," usmál se Tiff.

Odtahali bedny a zakryli jimi vchod do jeskyně. Malý vstup nechali volný a zakryli jej jen dekou.

Gucky si spokojeně mnul tlapky.

„A teď k té procházce. Hump se zatím postará o jídlo. Eber-

hardt mu pomůže. Určitě to zvládne - když se tak dívám na jeho figuru, soudím, že asi umí vařit..." „Pořád ty narážky na mou postavu," zabručel Eberhardt. „Já půjdu na průzkum do hlubin jeskyně," dodal Gucky.
„Třeba najdu něco zajímavýho." V této chvíli ještě netušil, jak nečekaně se jeho domněnka splní.

^ x ^

Etztak zuřil, když mu navráťivší se kapitán hlásil, že dvě ze tří vyslaných lodí byly zničeny.

„A co Rhodanovi lidé?" zeptal se patriarcha, když se uklidnil aspoň natolik, aby mohl mluvit. „Dostali jste je?"

„To nevím," přiznal velitel lodí. „Pokryli jsme velkou část oblasti palbou. Moc velký úspěch to nebyl, ale něco jsem viděl."

„Něco? A co? Mluvte!"

„Nebyl to žádný pozemšťan, jenom taková malá bytost, možná zpola tak vysoká jako my. Třeba mladý pozemšťan, ale toho si neumím dost dobře představit."

„Já taky ne," poznamenal sarkasticky Etztak, protože si na Guckyho ještě moc dobře vzpomínal. „Tak co to bylo?"

Žádná odpověď.

Zato telekom zabzučel.

Netrpělivým mávnutím ruky se zbavil kapitána a zapnul spojení. Na obrazovce se objevila mladá vousatá tvář.

„Hyperspojení, pane... Od Tophtora."

Etztak nevěřil vlastním uším.

„Od koho?"

„Od Tophtora, pane."

Etztak klesl zpátky do křesla.

¹ „Velitel Těžkých! Co ho to napadlo? Já jeho ochranu nepotřebuju!"

„Myslím, že o ni ani tak nejde," odvážil se namítnout spojař.
„Aspoň ne přímo."

„Myslíte? Co kdybyste mi tu zprávu přečetl?" : „Pro Eetzaka, patriarchu Skokanů. Pozemšťanu Perrymu Rhodanovi se podařilo získat novou zbraň. Zničil s ní pět mých lodí. Žádná obrana není možná. Varuji tě, Eetzaku! Ujišťuji tě naší pomocí! Rhodan na tebe zaútočí a zničí tě. Pomůže jen překvapivý útok. Ohlásím se a čekám na tvou nabídku. Tophtor, rod Těžkých."

Eetzak přikývl a přikázal, aby mu text zprávy doručili. Pak přerušil spojení a vyhlásil poplach. Ledová planeta s pěti Rhodanovými lidmi se v tuto chvíli stala vedlejší věcí. Teď bylo důležité připravit se na očekávaný útok. Eetzak si uvědomil, že Rhodanovi sedl na špek. Věnoval se Tifflorovi, a poskytl Rhodanovi dostatek času na přípravy.

„Origansi!" zařval do mikrofonu. „Rhodan má novou zbraň! Dostal jsem informaci od Tophtora..."

„Od Těžkého?"

„Od koho jiného?" vyjel Eetzak zlostně. „Prostě je tady a varoval mě! Nevím, jakou novou zbraň měl na mysli, ale my už si s ní poradíme, o tom jsem přesvědčen! Origansi, ty zatím vyvoláš na druhé planetě atomový požár."

„Atomový požár?" zvedl Origans obočí. „Mám tu planetu změnit ve slunce? Víš přece, že odporuje všem zákonům dělat s obydlenou planetou takové věci bez pádného důvodu."

„Copak nemáme pádný důvod? Chci se pomstít Rhodanovi - a těm drzým uprchlíkům."

„Je to dostatečný důvod?" pochyboval Origans.

„Pro mě ano!" zuřil patriarcha. „Chci, aby ho jednou provždy přešla všechna chuť plést se do mých záležitostí."

„Takže atomový požár?"

„Přesně tak. Udělej z druhé planety nové slunce!"

Organs přikývl a zmizel z obrazovky. Bylo vidět, že s rozhodnutím svého patriarchy nesouhlasí. Ale nezbývalo mu, než poslechnout.

Etztak se mezitím radil s jinými obchodníky, jak se Rhodanovi nejlépe postavit. Nebylo to jednoduché, protože nevěděli, jakou to má vlastně novou zbraň.

Ale Tophtor se hodlal objevit. I když nikdo nemohl vědět, kdy se to stane.

„Zůstaneme těsně u sebe," přikázal Etztak. „Pokud se Rhodan objeví, zahájíme soustředěnou palbu. A pak už se nenecháme ničím zaskočit."

Uvažoval v podstatě správně, ovšem netušil, že jen palubní zbraně těch dvou všetečných křižníků, které je pořád napadaly, by dokázaly řadu jeho lodí zničit.

Rhodanovým úmyslem ale nebylo zahájit prostý boj. Chtěl Skokanům způsobit takový šok, aby si navždycky rozmysleli vrátit se do těchto končin. Jiným způsobem nebylo možné obnovit klid a mír kolem Země.

Proto potřeboval čas. Proto letěl na planetu věčného života pro novou zbraň.

Etztak tohle všechno tušil, ale pořád si nedokázal vymluvit, že přece není možné, aby civilizace, která zná kosmické lety teprve deset let, mohla zaskočit a přemoci jeho slavnou zkušební flotilu.

^ ^ ^

STARDUST, gigantická kulovitá loď Perryho Rhodana, ukončila svou transici a materializovala v normálním prostoru. Přeskočili více než 1750 světelných let.

Rhodan cítil, jak bolesti rematerializace odcházejí a jak se mu vrací jasné vědomí. Vedle něj srdceryvně úpěl Reginald Bull. Jako by mu brali slepé střevo bez narkózy. Ale Bull po transici vždycky úpěl, takže si toho Rhodan už ani nevšímal a kontroloval údaje na přístrojích.

„Už jsme dorazili?“ zeptal se Bull a pokusil se o úšklebek, který se mu však příliš nepovedl. „Ještě před chvilkou jsme byli u Nesmrtelného, a teď...“

„Támhleto je dvojslunce Beta Albireo,“ přerušil ho Rhodan. „Etztak si nás už musel všimnout. Určitě si teď láme hlavu, co to můžeme mít za zbraň. Byl varován...“

„Bude se divit,“ řekl Bull. „Fiktivní transmitter, kterej dokáže transportovat jakoukoliv hmotu jakkoli daleko a v nulovém čase. Umíme teda okamžitě umístit atomovou bombu přímo pod jeho křeslo, když na to přijde, aniž by s tím mohli něco udělat.“

„Jenže nezapomínej, že ještě pořád mají možnost soustředěné palby ze zbraní celé flotily. Tu by náš energetický ochranný štít nemusel vydržet. Takže nejsme zase tak nezranitelní. Hlavně musíme jednat rychle. Velmi rychle...“

„No jo, jsou připravený. Tophtor... Co je, Perry?“

„Tophtor!! Unikl nám se třemi loděmi. A kde je?“

„To nevím...“

„Co když letěl k Zemi?“

„Ty teda umíš vyděsit,“ otrásl se Bull. „No jo, co když letěl k Zemi? Co budeme dělat?“

Rhodan zíral na obrazovku. Stál před těžkým rozhodnutím. Tam dole čekal Tiff na své vysvobození. Z druhé planety se pomalu stávalo peklo, o tom byl přesvědčen. Samotný Cucky Skokany sotva zadrží. Dva Nyssenovy křižníky také nedokáží zázraky.

A Tophtor možná zaútočí na Zemi.

Rhodan se teď neodvažoval odeslat zprávu plukovníku Freyťovi, aby ho varoval. Nechtěl prozradit svou pozici. Skokani byli jistě schopni takovou zprávu zachytit.

Malou chvíli váhal, a pak se rozhodl, že udělá dvě věci najednou.

„Pozor všem! Provedeme další transici. Vzdálenost dvě světelné hodiny. Hned po rematerializaci aktivujte fiktivní transmitter. Potom bude po dvaceti vteřinách následovat transice k Zemi. Další rozkazy následují. To je všechno. Děkuji.“

Bull zasténal.

„Už zase budeme hopsat? Copak nedáš člověku šanci, aby se aspoň vzpamatoval?“

„Nemáme čas! Transice za minutu!“

Rhodan seděl v pilotním křesle a pravou rukou držel páku, prostřednictvím níž byl propojen se zbraňovými centrály. Těsně vedle ní bylo tlačítko odpalu fiktivního transmiteru. Jakmile STARDUST rematerializuje, promění se ve smrtící příšeru.

^ x ^

Etztak byl dostatečně chytrý, aby se nenechal odlákat dalším útokem TERRY a SOLARSYSTEMU. Jenom jedna z jeho lodí dostala rozkaz střílet. Pak se útočící křižníky stáhly podle očekávání zpět.

Ne, tentokrát nebyl tak hloupý, aby se na ně plně soustředil. Strukturální zaměřovače jeho sedmisetmetrové lodě zjistily transici. Z hyperprostoru se do normálního prostoru musela vrátit nějaká loď.

To mohl být jedině Rhodan!

Lodě jeho flotily opět vyhlásily poplach. Paprsková děla byla bez výjimky připravena k palbě. Ochranné energetické

štíty vyrůstaly kolem lodí tak, aby byly ze všech stran chráněny před protivníkem.

Pak zaznamenaly strukturální zaměřovače další, tentokrát bližší transici...

Ve stejné vteřině se Rhodanův křížník ocitl uprostřed seskupení flotily.

Obrovská koule ochromila akceschopnost Etztakových lodí už svým pouhým zjevem.

Jedna z lodí Skokanů explodovala dřív, než padla první rána. Bez viditelného důvodu vybuchla, před Etztakovýma vytřeštěnými očima se proměnila ve žhavé slunce a v okamžiku po ní nezůstalo nic, než pouhý mráček radioaktivního spadu.

Etztak zahájil palbu. Ze všech zbraní chrlil oheň a paprsky se rozlévaly kolem ochranného štítu STARDUST, aniž by jí způsobily škodu. Generátory Rhodanovy lodi vyráběly dostatek energie ke kompenzaci zatížení.

Po patnácti vteřinách explodovala další z Etztakových lodí.

Uplynulo pět vteřin, než oslněný patriarcha znovu otevřel oči - právě včas, aby viděl, jak STARDUST mizí. Ještě než překonal úlek, zaútočily znovu Nyssenovy křížníky. Major Nyssen jednal instinktivně. Když spatřil Rhodanovu loď, měl za to, že šéf zahájil generální útok.

SOLARSYSTEM se vrhla na nejbližší loď Skokanů a svými paprskomety jí rozpoltila bok.

K dalším útokům však Nyssenovi nezbyl čas, protože STARDUST zmizela stejně rychle, jako se objevila. Žádné vysílání, žádná informace, nic. Mocná bojová loď se ponořila do vesmíru.

Nyssen **přikázal ústup.**

Na místě zůstal jen zmatený a bezradný Etztak.

Během necelé minuty ztratil tři lodě.

, . ^ ^ ^ .

Tophtor seděl ve svém předimenzovaném křesle jako gigantický knedlík a zíral na monitory. Konstelace hvězd se krystalizovala, zvolna se v ní orientoval.

Ano, transice se podařila.

Před třemi Tophthorovými loděmi plula Země, planeta, která Skokanům způsobovala takové starosti.

Spojil se s ostatními loděmi.

„Groghame, navažte spojení s naší flotilou. Osm bojových lodí se bude zdržovat na opačné straně Slunce. Setkáme se deset světelných hodin odtud směrem ke Slunci. Za dvě hodiny chci mluvit s kapitány.”

„Zařídím to,” slíbil Grogham. „Za dvě hodiny. Zničíme tu planetu, Tophthore?”

„Když nepřijmou naši nabídku, pak ano. Máme čas. Rhodan má jistě plné ruce práce s Ezztakem.”

V tomto ohledu se Tophtor značně mýlil, ovšem netušil to.

Rhodan byl dostatečně chytrý, aby materializoval dvacet světelných hodin od Slunce a aby pak letěl prostou rychlostí světla, bez další transice, k mateřské sluneční soustavě. Tím omezil pravděpodobnost, že ho Skokani zaměří.

Nepozorovaně se přiblížil k Zemi a přistál v Terranii, hlavním městě Třetí moci. Několik jednoduchých vět, a všechny vlády světa byly informovány.

Země byla připravena.

A čekala...

^ ^ ^

i

„Bylo by tedy úplně nesmyslné,” zakončil Tophtor své úvahy a přelétl přitom pohledem všech deset kapitánů flotily,

„kdybychom proti Zemi bez varování zaútočili a zničili ji. Nač by nám byla zničená planeta, když na ní existuje civilizace, která nám toho může tolik dát?"

Deset vousatých tváří přikyvovalo.

„Bude tedy rozumnější s nimi jednat. Rhodan setrvává v soustavě, vzdálené třiadvacet světelných let odtud, a snaží se vyřídit si účty s Ettetakem. Možná už nasadil tu svou novou zbraň. Pro nás to neznamena žádnou ztrátu, přestože nám Ettetakův rod v budoucnu patrně žádný obchod nenabídne. Jestliže se nám podaří zachytit se na Zemi, budeme mít velmi výnosnou kolonii."

„A Rhodan?" zeptal se kdosi.

„Rhodan?" zašklebil se Tophtor. „Ten se bude zatraceně divit, až se po vítězné bitvě s Ettetakem vrátí sem a zjistí, že jeho planeta změnila majitele."

Grogham si odkašlal.

„Obávám se, že podceňujete pozemšťany, pane," namítl.

Tophtor se usmál.

„Myslíte? Máme jedenáct bojových lodí. A co má Rhodan?"

„Novou zbraň!"

Tophtor se nezařvával zrovna šťastně, když mu Grogham připomněl jeho pět zničených lodí.

„I kdybychom se dostali do potíží, pořád ještě můžeme informovat naši základnu," řekl Tophtor. „Každopádně se pokusím Zemi získat pro sebe. Přiblížíme se k ní na deset světelných hodin a pokusíme se navázat spojení. Uvidíme, jak Rhodanovi lidé zareagují. Jsem si jist, že nemají nic, čím by se nám ubránili."

Tentokrát už nikdo nic nenamítal.

Flotila jedenácti lodí, žádná ne kratší než tři sta metrů a po zuby ozbrojená, vyplula proti Zemi. Tophtor se vlastně vplížil jako zvěd.

Ale nebylo mu to nic platné. Satelity jeho přítel dávno ohlásily. Rhodan byl varován. Spolu s Bullem se odebral do velí-nu STARDUSTU; -, ,n

„No?“ zeptal se Bull. „Takže co?“

„Dal jsem instrukce plukovníku Freytovi. Případné vysílání Těžkých mi pusť sem, a já odpovím jeho jménem. Nesmějí tušit, že už jsme tady a že na ně čekáme.“

O dvě hodiny později se rozsvítila červená kontrolka. Spojová služba Třetí moci fungovala dokonale. Tophtor navázal spojení se Zemí, aniž by věděl, s kým vlastně mluví. Rhodana ještě v životě neviděl.

Mocná postava Těžkého působila impozantně, ale Rhodan se nelekl. Už měl tu čest, i když o tom jeho protějšek nevěděl.

„Tady Země,“ hlásil se věcně. „Volali jste nás?“

Tophtora zaskočilo, že není překvapen.

„Chceme jednat s pozemšťany,“ řekl čistým interkosem. „Mocný rod těžkých Skokanů chce pozemšťanům něco nabídnout.“

„Slyšíme.“

„S kým mluvím?“ zeptal se Tophtor a Rhodan bez mrknutí oka odpověděl: „Plukovník Freyt, zástupce Perryho Rhodana. Třetí moc.“

„Co je to Třetí moc?“

„Moc, která zastupuje Zemi.“

„Proč nemohu mluvit s Rhodanem?“

„Zrovna není v dosahu,“ řekl Rhodan. „Co si přejete?“

„Víte, kdo jsem?“

„Těžký Skokan, jak to vypadá.“

„Jsem Tophtor, nejstarší našeho rodu.“

„A nejchytřejší taky?“

Tahle otázka Tophtora na okamžik zaskočila, a pak se roz-

zlobil. Koneckonců i ostatní kapitáni slyšeli, jak se mu ten pozemšťan posmívá.

„Obchodujeme se všemi obydlenými oblastmi Galaxie a myslím, že máte co nabídnout. Přistaneme, dejte nám vědět, kam.“

„Nemohu povolit přistání, dokud nebudu mít Rhodanovo svolení. Udejte svou pozici.“

„Udejte souřadnice pro přistání, nebo přistaneme, kde budeme chtít my.“

„To je výhrůžka? Nepodceňujte nás.“

Tophtor se zachechtal a přejel si rukou přes rudé vousisko. „Podceňovat vás? Když jsme se vypořádali s Rhodanem, vás zvládneme taky.“

„Aleale,“ řekl Perry. „Vy že jste se vypořádal s Rhodanem?“

„Ano, ale bohužel nám unikl. Dáte nám ty souřadnice pro přistání?“

Rhodan pohlédl na Bulla a ten mu podal lístek, na kterém byly zapsány souřadnice místa, kde číhala Tophtorova flotila. Přelétl jej očima a otočil se zpátky ke Skokanovi.

„Za deset minut si můžeme promluvit osobně, Tophtore, jestli máte zájem.“

„To tedy nemám!“

„Cože? Co tím myslíte? Znáám vaše souřadnice, výzbroj a všechno, co potřebuju vědět. Nemyslete si, že jenom Rhodan disponuje dostatečnými prostředky, jak vás zničit. Jestli se domníváte, že máme jenom jednu loď třídy STARDUST, pak se mýlíte.“

Byl to bluf, ale zapůsobil.

Tophtor se zachvěl.

„Máte na mysli tu obrovskou kouli?“ Ale hned se zašklebil. „Nemůžete mě odehnat, pozemšťané. Jenom Rhodan byl na

planetě věčného života a přivezl si novou zbraň. Vy máte konvenční zbraně - a s těmi si poradíme!"

„Dobrá, tak to zkusíme. Radím vám ještě jednou, abyste nás nechali na pokoji a nenutili nás do obchodů, které by ze Země udělaly kolonii Skokanů. Rozuměl jste?"

„Přistaneme za hodinu," odpověděl Tophtor a přerušil spojení.

Rhodan se díval na zhaslou obrazovku a pak se otočil na Bulla.

„No, co tomu říkáš teď? S nimi se jednat nedá."

Pak vydal rozkazy plukovníku Freytovi a zapnul palubní rozhlas lodi STARDUST.

„Pozor! Za minutu startujeme. Žádná transice! Zbraňová centrála pohotovost! Pozor! Start za čtyřicet vteřin!"

Bull se připoutal ke křeslu. V očích mu přeskakovaly jiskřičky nadšení.

„Asi máš pravdu. Měli bysme těm těžkotonážníkům ušetřit druhou lekci, když jim ta první nestačila."

„A pak rychle na ledovou planetu, už si dělám o Tiffa a jeho přátele velké starosti."

„A já o Guckyho," přiznal Bull a podíval se na přístroje. „Ještě deset vteřin."

^ A ^

Když vyšel Tiff z jeskyně na povrch, nedokázal skrýt překvapení. Jenom na vrcholcích blízkých hor ležel ještě sníh, jinak byla země černá a beze sněhu. Byla to sice jenom holá skála, ale vzdor té bezútěšnosti dělal v těchto končinách pohled na ni člověku dobře.

Mildred Orsonsová zatřepala hlavou. Venku sice byla velká zima, ale chvíli se to vydržet dalo.

„To nevypadá špatně," řekla zvesela, přestože se v duchu cítila všelijak. „Tady už-bych si uměla představit existenci nějakého života." - ;

„Zatím jde hlavně o náš život," poznamenal Tiff a usmál se. „Myslíš, že Rhodan přiletí včas, aby nás zachránil?" hlesla Felicita. „A proč na nás Skokani neútočí?"

„Mají zatím dost," vyslovil Tiff domněnku. „Gucky jim patrně dal řádně zabrat."

„Toho kdybychom neměli..."

Tiff se zasmál.

„To zní, jako bys byla do Guckyho zamilovaná, Felice."

„Jistým způsobem jsme do něj zamilováni všichni, ne?"

„Už je mi zima," poznamenala Mildred. „**Za** chvíli bychom tu zmrzli."

„Nepříjemný svět," přikývla Felice.

„Z každé planety je možné něco udělat," řekl Tiff. „I z téhle. Pomyslete na Měsíc, dámy. Tam není ani vzduch."

„Ale je blíž k Zemi," upozorňovala Mildred. „To je rozhodující."

Tiff se otočil. Na okamžik se mu zdálo, že se na obloze zablesklo. Pak položil Mildred ruku kolem ramen.

„Vzdálenost je relativní. Nemá význam. Na Měsíci může být člověk osamělejší než tady."

„Půjdeme támhle k tomu potůčku?" ukázala Mildred před sebe. „Zdá se mi to jako celá věčnost, kdy jsem naposledy viděla potok."

Pomalů putovali k bystrině, lemované rampouchy. Země tu však byla natolik teplá, že udržela tekoucí vodu.

Felice se překvapeně sklonila.

„Tak přece jen na ledové planetě existuje život! Podívejte, tyhle rostliny!"

„To jsou jen řasy," opáčila pohrdavě Milly.

„I řasy jsou rostlinami, Mildred. Jsou počátkem všeho života. Z nich vzniká všechno - když jim necháš dostatek času.“

Najednou se mezi nimi zjevil Gucky.

„Měly dost času,“ poznamenal. „Vyvinul se z nich inteligentní život. Vraťte se do jeskyně, tam vám všechno ukážu.“

„Inteligentní život?“ zvedl Tiff obočí. „Takže tys už ty své polospáče našel?“

„Budete zírat,“ horlivě přikývl Gucky. „Jsou to skvělá stvoření - a kromě toho jsou telepati. Skoro bych řekl, že hypnotelepati, protože jejich myšlenky působí na toho, koho osloví zvláštním způsobem.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Tiff. Najednou mu to připomnělo dětství, když mu děda vyprávěl hrůzostrašné historky. „Hypnotelepati?“

„Když přemýšlejí, mohou ovlivňovat chování toho, na koho se soustředí. Ale bez starosti, Tiffe, jsou neškodní. Bojí se Skokanů.“

„Co vědí o Skokanech?“ vyhrkl Tiff. „Co o nich mohou vědět?“

„Polospáči zachytili jejich nenávistné myšlenky. My sami je neznepokojujeme, protože poznali, že jsme mírumilovní. Ale ze Skokanů a jejich záměrů mají strach.“

„Dokud zůstanou v nitru planety, nic by se jim nemělo stát,“ řekl Tiff. „Jak vůbec vypadají?“

„Budete zírat!“ zopakoval Gucky. „Tak už pojďte!“

^ A ^

Když se vrátili do jeskyně, Hump zvedl hlavu a zabručel: „No, to je dost. Jídlo je hotový. Eberhardt mi pomáhal. Vytahoval z bedny koncentráty.“

„Náhodou bys beze mě připálil omáčku," bránil se Eberhardt.
Gucky začíchal a spokojeně zamručel.
„Navrhuju, abychom se nejdřív najedli. Polospáči nám ne-
utečou. Zatím ne."
„A později?" zeptal se zvědavě Tiff.
Gucky přikývl. „Později už ano - na jaře. Asi za padesát let."
Tiff pohlédl Guckymu do chlupaté tváře, ale nedalo se poznat,
jestli se šklebí, protože udělal vtip, nebo jestli to myslí vážně.
Robot 013 stál bez hnutí v koutě a vyzařoval příjemné teplo.
Bez něj by život v jeskyni zdaleka nebyl tak příjemný. Najedli se
a během poměrně vydatného oběda se konečně projevilo, že
Felice chová k Humpovi jisté city. Byla mu za jeho práci tak
vděčná, že si toho všiml i samotný hromotluk Hump.
„Po jídle je dobré se projít," poznamenal Gucky. „Kdo chce
zůstat tady?"
Nikdo nechtěl. Gucky se zašklebil.
„Tak půjdeme. Ale opatrně, klouže to a je tam samé bláto..."
Eberhardt se zamračil. „Možná by měl někdo umýt nádoby."
„Aha, tobě se nechce?" zjišťoval Gucky. „No dobrá, bude lepší,
když tu někdo zůstane. Máš moje svolení, Klausí!"
Pak vykročili k tunelu. Gucky jim řekl, že jej na jaře polospáči
používají k cestě na povrch planety.
„Proč jim vlastně říkáš polospáči?" zajímal se Tiff. „Aspoň to
bys nám mohl prozradit."
„Mohl," smál se Gucky. „Oni spí- a přitom nespí. Jejich tělo
spí, ale duch je vzhůru. Povězte mi, ještě pořád nic necítíte?"
Felicitu se zastavila.
„Já mám strach," řekla prostě.
Gucky se otočil, jako by ho někdo kousl do ohonu.

„Strach? Ty máš strach, Felice? Cítíš ho docela jasně?"

Dívka vypadala nerozhodně. „Jak to mám poznat? Mám prostě strach, to je všechno."

Hump si odkašlal a vzal její dlaň do své pracky. „Jen klid, jsem s tebou. Nemusíš se bát."

Felicita se statečně usmála. Tiff se zašklebil a podíval se na Milly: „Ten příšera Hump umí být docela milý, když chce. Už jsi mi o hodně sympatičtější, Humpel!"

Hump zabručel něco nesrozumitelného a obrátil se na Guckyho: „Tak kde spěj ti tvoji skvělí borci?"

Gucky ťapal dál. „Jestli jsou skvělí, to se ještě ukáže. Koneckonců máme každý jiný vkus..."

-^ ^ ->

Flotila Těžkých se blížila k pozemskému Měsíci.

„Co když jsou opravdu tak silní, jak tvrdí?" namítal Grogham.

„Nesmysl!" vyjel na něj Tophtor. „Nesmíme v žádném případě dopustit, aby nám odporovali. Kam by to vedlo? Ostatní by se to mohli dozvědět a mohli by dostat hloupý nápad, že nám budou vzdorovat taky. To bychom mohli brzy ztratit náš monopol!"

„Máš samozřejmě pravdu, Tophtore," souhlasil Grogham, „ale stejně se mi neulevilo. Pořád nemůžu zapomenout, jak Rhodan zničil pět našich lodí... Pozor! Táhle, Tophtore! To jsou pozemšťané! Obrovská koule Arkonidanů! Ti zrádci se spojili s pozemšťany!"

STARDUST přiletěla šílenou rychlostí a v bezpečné vzdálenosti kroužila kolem flotily Skokanů. Zatím to nevypadalo, že by se chystala zaútočit.

„Varoval jsem tě, Tophtore!" ozval se v reproduktorech hlas,

který Tophtor znal, a jenž přisuzoval Freytovi. „Ruce pryč od Země! Jsme ochotni s galaktickými obchodníky jednat, ale nejsme ochotni podřídit se vašim podmínkám!"

„Budeme o tom jednat na Zemi!" odpověděl Tophtor. „A naše zbraně budou mlčet!"

„Tophtore! Nevyhrožuj! Varuju tě podruhé! Máte ještě třicet vteřin času!"

Tophtor zíral na přibližující se Zemi. Rozpoznával kontinenty a místa, kde vyrostla velká civilizace...

„Proč nechcete jednat na Zemi?"

„Máme své důvody. Principiální důvody," odpověděl Rhodan. Pochopitelně, že nemohl přiznat, že těch důvodů je víc. Například ten, že Země dosud není jednotná a nemá ani zdaleka tak velkou flotilu, jak nyní předstírá. Moc Země zatím ještě stále spočívala na blufu. STARDUST byla Skokanům jedinou skutečně rovnocennou lodí.

„Takže tě varuju, Tophtore. Obrat' se, dokud máš čas. Ještě pět vteřin!"

Ale Tophtor nechal uplynout i těch pět drahocenných vteřin. Mlčky seděl před monitorem, ve kterém viděl všechno, co ho zajímalo. Zemi, gigantickou kulovitou loď a deset bojových křižníků. Tophtor si poprvé v životě nebyl jist. Trápily ho značné pochybnosti.

Na obrazovce se objevila Rhodanova tvář.

„Tak jak ses rozhodl, Tophtore? Dávám ti poslední šanci."

Ale Tophtor neměl o žádnou šanci zájem. Pořád ještě věřil ve svou převahu. Pohrdavě minul Rhodana pohledem a bez ohledu na to, že slyší jeho slova, zařval: „Groghame - zaútočte! Torpéda a energetické zbraně! Nasad'te všechno, co máme!"

Pak se teprve podíval do pozemšťanových tvrdých očí. „Sám sis to vybral, Tophtore," řekl Rhodan a jeho hlas zněl

jako kov. „Tebe a Groghama ušetřím, ale ne z lítosti nebo z ohledů, nýbrž proto, aby někdo z rodu Těžkých přežil. Aby se ostatní Skokani dozvěděli, co je čeká, když se k Zemi přiblíží s nepřátelskými úmysly. Země je silnější než všechny válečné civilizace vesmíru, Tophore. A ještě něco můžeš svému lidu říct: jsme připraveni žít v míru s každým, ale nemilosrdně zničíme každého, kdo na nás zaútočí. Impérium Arkonidanů stále existuje - a s ním i zákony, které slouží míru.“

Tophor přimhouřil oči a čekal, až Grogham vydá rozkaz. Ovšem než se tak mohlo stát, dvě z jeho lodí zničehonic explodovaly v atomárním ohni.

Se zbývajících sedmi loděmi se pokusil protivníka přemoci, ale jeho torpéda ani paprsky nepronikly ochranným štítem lodí.

A pak měl Tophor už jenom pět lodí.

Rozum mu bránil přiznat realitu. Pořád si nechtěl připustit, že pozemšťané prostě mají zbraň, pomocí níž jsou schopni neodvratně ničit protivníkovy lodě. Jak to ale dělali?

Na to Tophor nenacházel odpověď.

Mezitím už měl jenom tři lodě.

Pud sebezáchovy byl silnější než hrdost.

„Groghame, pryč! Nouzová transice! Sejdeme se u Eztaka!“

Rhodan ještě nikdy předtím nebojoval tak tvrdě a nemilosrdně. Ale musel to udělat, pokud mělo lidstvo přežít...

^^^

Origans sice pozemšťany objevil a navázal s nimi první kontakt, ale podřídil se vůli patriarchy svého rodu Eztaka, který nyní převzal vrchní velení. Skokani nebyli válečnickým národem, viděno povšechně, byli jenom národem kramářů, který se uměl prosadit. Pokud bylo zapotřebí bojovat, přivolali

si na pomoc rod Těžkých, zaplatili jim dohodnutou odměnu - a po boji se s Těžkými zase rozloučili.

Tentokrát to však vypadalo jinak.

Země byla bohatá, nově objevená. Etztak se o ni nechtěl s nikým dělit a rozhodl se, že ji dobude sám. Těžcí se sice objevili, ovšem Etztak netušil, zda vůbec vědí, kde ta Země vlastně je.

Tophtor mu slíbil, že se ohlásí.

Na tyhle věci Origans myslel, zatímco neustále kroužil kolem ledové planety a střílel po skalách.

Lekl se myšlenky, že by měl celou planetu přivést k explozi. Tohle opatření bylo povoleno pouze při ohrožení vlastní existence, a to tenhle případ nebyl. Etztak chtěl ve zlosti zničit planetu jenom proto, aby se pomstil pěti pozemšťanům, kteří se na ní schovali.

Pro Origanse by to neznamenal mnoho úsilí. Stačilo by přistát, umístit atomovou bombu a pomocí časového spínače vyvolat pomalou řetězovou reakci. Trvalo by sice několik dní, než by se z planety stalo slunce, ale reakci by už nikdo nezastavil.

Ale Origans ještě váhal.

Kdyby Nejvyšší soud Galaktických obchodníků zasedl a odsoudil Etztaka za jeho rozkaz, Origans by dostal stejný trest jako jeho patriarcha. Měl by se proto Etztakovu rozkazu vzepřít. Ale co se stane, vzepře-li se mu? Přivolá na sebe patriarchův hněv?

Ztěžka si povzdechl a stiskl tlačítko interkomu.

„První důstojníku, hlase se u mne. Dostali jsme úkol, který musíme splnit.“

Nevěděl, že už tento úkol náhodou napůl splnil, protože jedna z jeho necílených střel proti povrchu planety už vyvolala katastrofu.

Kadet Klaus Eberhardt se po práci uvelebil na provizorním lůžku a klábosil s robotem, když náhle v robotovi cosi zapípalo.

„Co to bylo?“ vyskočil kadet. „Co se stalo?“ Robot vysvětloval: „Vchod do jeskyně byl uzavřen spečením skály. To pro nás znamená dvě věci - zaprvé stoupající teplotu uvnitř jeskyně, a zadruhé chybějící denní světlo. Za-třetí je nutno ještě počítat s úbytkem kyslíku.“

„Uzavřený vchod?“ zbledl Eberhardt a vstal. „Termopaprskey Skokanů?“

„Pravděpodobně. Odhaduji, že se to stalo čirou náhodou.“ „Aspoň něco,“ zašeptal Eberhardt. „Jak silná je ta stěna?“ „Lze to zjistit, až se vrátí Gucky.“ Teprve nyní si Eberhardt vzpomněl na ostatní druhy. „K čertu, kde jsou? Snad se jim nestalo nic zlého?“ „Jsou spíš v bezpečí, než my,“ uklidňoval ho robot. „A co vzduch? Co budeme dýchat, až nám začne docházet vzduch? Díra je zavřená!“

Robot ukázal k tunelu, ve kterém zmizel Tiff a ostatní. „Odtud teď neustále proudí kyslík.“

„Cože?“ podívoval se kadet. „Odtamtud že přichází čerstvý vzduch?“

„Ano. Nemám však vysvětlení, jak je to možné,“ přiznal robot.

„Konečně!“ hlesl Klaus. „Aspoň jednou něco nevíš!“

Tiff se zastavil a zhluboka se nadechl.

„Řekl bych, že se oteplilo. Navíc se divím, že je tak hluboko pod zemí dobrý vzduch. Čím to je, Gucky?"

Myšob zavrtěl hlavou.

„Své překvapení si v žádném případě nenechám vzít," ozna-moval s důrazem. „Přirozeně, že existuje vysvětlení, ale to byste měli najít sami. Copak nic necítíte?"

Felicita ukázala před sebe do tmy.

„Kam nás vedeš, Gucky? Jak daleko ještě? Mám opravdový strach."

„Ano, máš strach," přikývl Gucky a vypadalo to, že má radost. „Přesně to jsem čekal. Jsi z nás nejcitlivější a proto nejlepší zkušební objekt."

Tiff se zamračil.

„Dobře mě poslouvej, Gucky! Jistě, máš určité úžasné vlohy, ale všechno se dá přehnat. Pořád něco tajuplně naznačuješ, ale přitom vím, že je ti stoprocentně jasné, co se v tomhle světě vlastně odehrává. Proč nám to nevysvětlíš?"

Gucky se pobaveně zašklebil. Z Tiffových slov si očividně nic nedělal.

„Nedopřeješ mi legraci, to je všechno. Něco vám teda řeknu - všichni se budete hrozně bát. Říkám vám to už teď, abyste věděli, že se bojíte jenom díky tomu, že vám ten strach jolo-spáči vsugerovávají."

Tiff mu pozorně naslouchal.

„Takže něco jsi nám vysvětlil. Ale co se zbytkem toho tajemství?"

Gucky znovu vysunul řezáky.

„To tedy ne!" energicky se bránil. „To radši teleportuju zpátky do jeskyně a pomůžu s mytím nádobí!"

.Milly se zděsila.
„Nedělej to, Gucky! Nemůžeš nás tady nechat samotné.
Dneska večer tě budu hodinu drbat, jestli chceš."
Cucky se zašklebil.
„Přijímám," řekl velkomyslně. „A jdeme. Už to nemůže být daleko. Za nejbližší zatačkou bychom měli spatřit světlo."
„Světlo?" podivil se Tiff. »
„Jo, světlo," přiznal Gucky, ^Už jsem zase něco prozradil. Od téhle chvíle budu zticha." ,
Pokračoval v pochodu, aniž by se zajímal, jestli ho ostatní následují. Co jim ale zůstalo jiného?
Zatáčka přišla a když jí prošli, spatřili na konci chodby -světlo!
« ;
„Skutečně!" řekla Milly. „Světlo! Tady.^hlubinách země! Je umělé, Gucky?" ;?
„Nevím," odpověděl myšob a mlčky pokračoval.

^ ^ ^

Když dorazili, zastavili se a zírali.
To, co viděli, jim vyrazilo dech.
Stáli v jakési hale o průměru aspoň stovky metrů. Přesně uprostřed se třpytila klidná plocha malého jezera a uprostřed jezera tryskala fontána. Nebyla nijak vysoká, ale její déšť padal do všech stran. Skalní stěny haly byly nepravidelné a nevykazovaly žádné stopy po opracování. Tohle musela vytvořit sama příroda, stejně jako jezírko a fontánu!
A jako to světlo!
Čtyři lidé tam stáli a dívali se ke stropu na malé těleso, které zářilo jako slunce, ale nebylo kulaté - spíš připomínalo diamant. Sálalo světlo a teplo.
„Co to je?" zeptal se Tiff.

„Nevšímej si toho - na to budeme mít čas později. Jinak sis ničeho nevšíml, Tiffe?“

Felicita si mezitím prohlížela výklenky ve skalních stěnách. Najednou vykřikla, ale nebyl to výkřik zděšení, spíše překvapení.

Ostatní rázem zapomněli na skalní slunce a sledovali směr, kterým ukazovala. Gucky tam dřepěl se založenýma rukama, opřený o placatý ohon, a cenil zuby.

„Květiny!“ vykoktala Felicita a udělala dva kroky směrem k nejbližšímu výklenku, vzdálenému nějakých dvacet metrů.
„Opravdové květiny - tady, hluboko pod povrchem.“

A opravdu to tak bylo. V jednotlivých výklencích se tísnily barevné květiny, jaké se na Zemi najdou jen v tropických pralesech. Rostly tak těsně vedle sebe, že by se už mezi ně další nevešly. Vycházela z nich vůně, která zaplňovala celou halu. Tiff se divil, že si toho hned nevšíml.

„Pojďte!“ vyzval je Gucky. „A prohlížejte si zdejší botanickou zahradu. Stojí to za to.“

Hump nespokojeně zabručel: „Myslel jsem, že chceme navštívit polospící inteligentní bytosti tohoto světa, a zatím jsme zůstali trčet v botanické zahradě.“

„Květiny v ledovém světě jsou zázrak,“ upozornil ho Tiff.
„Proč bychom se na ně nemohli podívat? Hlavně pro Felici budou určitě zajímavé.“

Vykročili ke květinám.

Trochu připomínaly tulipány, převládala v nich červená a oranžová barva, ale byly mezi Jihni i modré, žluté a fialové květy. Vyrůstaly ze země, tedy ze skutečné půdy, nikoliv ze skály.

Felicita se napřímila.

„Jsou to květiny - snad dokonce příbuzné tulipánům. Jak se sem mohly dostat? Někdo je tu musel vysázet.“

„Polospáči?" zeptal se nejistě Tiff.

Gucky se přestal šklebit.

„Já jsem si to nejdřív myslel taky, Tiffe. Považoval jsem polospáče za přátele květin, ale v jistém ohledu jsem se zmýlil. Podívej se na ty květy pořádně, Felice! Ničeho sis nevšimla?"

Dívka se znovu sklonila a brzy našla jakousi škvírku, kterou měla každá květina uvnitř květu. „Možná jsou masožravé," poznamenala. „Každopádně mají otvory, které mohou podle libosti otevírat a zavírat."

Gucky najednou propukl v pistivý smích a začal na svých krátkých nohou poskakovat kolem dokola.

„Uhádla!" pištěl a způsobil tím, že Tiff s Humpem na sebe pohlédli, jako by to myšob neměl v hlavě v pořádku.

Ovšem Gucky je přesvědčil o pravém opaku. Když se uklidnil, řekl totiž: „Jistě, umějí ty otvory otevírat podle libosti, ale nejsou to kusadla. Dávejte pozor, co se teď stane."

Přistoupil k Felicitě a packou se jemně dotkl květiny, jako by se dotkl milé dívky.

A stal se zázrak.

Květina otevřela škvírku.

Čtyři lidé na to zírali jako u vytržení.

„Smím vám představit polospáče?" řekl Gucky a uklonil se.

• ^ ^ ^

Origans přihlížel, jak jeho první důstojník klade do sněhu atomovou bombu. Pomocí termopaprsků vyhloubil jámu, pak se sklonil pro bombu, nastavil časovač a spustil smrtící bombu na laně do díry. Origans mlčel. Plnil přijatý rozkaz, ale nesnažil se zabránit

jeho uskutečnění. Ještě nebylo pozdě, protože řetězová reakce měla začít až za třicet minut.

Nyní myslel na to, aby se z planety co nejrychleji vzdálil, než se z ní stane peklo. Společně s prvním důstojníkem a ostatními muži se vrátil na palubu křižníku. Ve velínu Etztakovi ohlásil splnění rozkazu.

Patriarcha se tvářil spokojeně, ale nedokázal skrýt svůj neklid. „Okamžitě se vrať. Právě nám volal Tophtor. Musel uprchnout od Země. Z jeho bojové flotily zůstaly jenom dvě lodě. Nechce nám pomoci a vrací se na svou základnu.”

„On nám nechce pomoci?” vyděsil se Origans. „Těžký Skokan nechce bojovat za peníze? To se tedy muselo stát něco opravdu strašného.”

„Měl šestnáct lodí a teď mu zůstaly jenom dvě. Přitom bojoval jenom s jediným pozemšťanem.”

„S Rhodanem!”

„Ano, s ním. Bojím se, že by mohl ohrozit i nás. Možná bude lepší se taky stáhnout.”

„Aniž bychom ho zneškodnili?” divil se Origans. „To by byla porážka.”

„Vrátili bychom se později. Pozemšťané nejsou ve vývoji tak daleko, aby mohli před Skokany obstát... Ale o to nejde. Rhodan zná pozici planety věčného života. Musí mi ji prozradit.”

„A udělá to?” pochyboval Origans.

„Jednoho dne bude muset!” tvrdil sebejistě Etztak. „Vrátím se s obrovskou flotilou a...”

Jeho tvář zmizela z obrazovky. Spojení však zůstalo. Origans zaslechl děsivé výkřiky a pak několik rozkazů. Potom se monitor znovu rozjasnil a Origans uviděl vystrašenou, ale rozhodnutou tvář patriarchy Etztaka.

„Origansi, pospěš si! Ihned startuj, ale až se k nám budeš

blížit, tak opatrně. Ty dvě pozemské lodě zase zaútočily, ale tentokrát vážně a se smrtelnými následky. Mají překvapivé zbraně. Bráníme se jim, ale podle všeho dostaly nové rozkazy. Nenechají se odehnat."

„Možná je překvapím, když přiletím z jiného směru."

„Zkus to," přikývl patriarcha a vydal další rozkazy. „Ale kdyby na tebe utočili, uteč jim."

Patriarcha znovu přikývl a obrazovka potemněla.

Orlgans ještě několik vteřin čekal a pak s ORLOU XI odstartoval. Pod ním zůstala ve sněhu hluboká černá jáma, ukrývající smrt.

Sotva však Orlgans na bombu zapomněl a soustředil se na stoupání lodi, ani ne sto metrů od smrtící nálože se stalo cosi podivného.

První důstojník opustil velín a Orlgans měl najednou dojem, že v místnosti není sám. Měl pocit, jako by za ním někdo stál a díval se mu na prsty. Prudce se otočil a spatřil tu nejpodivnější bytost, jakou kdy viděl.

Guckyho!

Orlgans pochopitelně nevěděl, kdo to je. Považoval ho za zvíře a horečně přemýšlel, jestli je to dravec, nebo mírumilovné zvířátko.

„Tak takhle tedy vypadá vrah," řekl Gucky.

Orlgans pobledl a na chvíli ztratil řeč, aby nakonec hlesl: „Kdo jsi?"

„Mí přátelé mi říkají Gucky - a jedním z mých přátel je Perry Rhodan. Aha, ty se divíš, jak jsem pronikl na tvou loď? Nic extra. Jsem obyčejný teleporter. Ano, telepat taky, pokud tě to uklidní. Neuklidní? To se nedá nic dělat."

„Co chceš?" zasípal Orlgans.

„To se ptáš, ty vrahu?"

„Proč mi tak říkáš?"

„Protože chceš zničit planetu, na které je inteligentní život, Origansi! Jsi vrah a budeš za to pykat!"

„Ten rozkaz vydal Ettetak... To Ettetak se bude muset zodpovídat Nejvyššímu soudu Skokanů..."

„Soud Skokanů nás nezajímá," zabručel Gucky. „My trestáme sami."

•
Organs znovu zbledl jako stěna. Rukou sjel k pouzdru se zbraní, ale jeho příruční paprskomet byl rychlejší - vyskočil z pouzdra a odplul vzduchem mimo dosah. Zastavil se až u stropu, kde držel, jako by ho tam někdo přilepil.

„Ještě jsem zapomněl říct, že jsem taky telekinet," zakřenil se Gucky. „Takže abychom to neprotahovali. Přišel jsem tě potrestat."

„Jak zní rozsudek?"

„Rozsudek?" divil se myšob. „Přece smrt!"

„Smrt...?" vyděsil se Skokan a o krok ustoupil. „Kdo se opovažuje mě odsuzovat k smrti?"

„Nejenom tebe, ale celou tvoji posádku," vysvětloval mu Gucky. „A chceš vědět, kdo vás odsoudil? Byli to ti, kterým jsi připravoval smrt - a tys chtěl zahubit celý jeden svět!"

„Celý svět?" hlesl Organs překvapeně. „Je to jen planeta ledu a sněhu. Nemůže tam nikdo žít!"

„Mýlíš se!" vykřikl zlostně Gucky a srst se mu na zádech zježila. „Na této planetě žije vysoce inteligentní druh bytostí, takzvaní polospáči. Vědí o tvé bombě, která má každou chvíli explodovat. Vědí, že má vyvolat reakci, kterou nelze zastavit. Vědí, Origansi, že musejí zahynout spolu se svou planetou. A proto mi dali za úkol tě potrestat."

Organs vyděšeně zíral. Občas pohlédl na nedosažitelný paprskomet. Život na téhle planetě? S tím nepočítal. Zbavovalo ho to viny?

Gucky zavrtěl hlavou.

„Ne, to v žádném případě, Origansi. Rozsudek polospáčů nabyl právní moci.“

Kapitán Skokanů se podíval na obrazovku. „My přistáváme! Jak to? Proč?“

„Převzal jsem kontrolu nad lodí," vysvětloval Gucky. „Přistane asi tři sta kilometrů od pólu. Bomba exploduje za tři minuty. Momentálně vám neublíží. Ale za tři minuty budete muset opustit loď. Ani nebudete mít čas zavolat Eetzaka na pomoc, protože přesně za tři minuty tahle loď exploduje. Jasně, Origansi?“

Origans rozuměl, i když si nedokázal představit, jak by jeho loď mohla explodovat. Ale na druhou stranu - už videi pár příkladů na vlastní oči.

Lod' měkce dosedla.

„Vydejte mužstvu rozkazy," řekl Gucky. „Nemáte čas ani na to, abyste si vzali potraviny. Ale to není nutné. Budete hladovět, než vás dostihne atomový požár.“

Origans se chvěl.

„To je příšerné! Nemůžete nás vydat takovému osudu. Zabijte nás radši hned!“

„Postarám se, abyste měli k dispozici pár zbraní," ujišťoval ho Gucky. „Kdo chce, může je použít. Nikomu nebráním. Ale jinak vám nemohu pomoci. Bytosti, které jste odsoudili na smrt, vyslovily tohle přání a já je plním. To je všechno.“

O nějakou chvíli později Gucky sledoval ze skalního návrší, jak Skokani evakuují loď. Samozřejmě, že se snažili navázat spojení s Eetzakem, ale vysílačky byly bez energie. Gucky myslel na všechno.

A pak začala loď žhnout. Začínalo to na zádi a rychle to pokračovalo kupředu. Vybuchly první agregáty. Když se do ohniska dostala zbraňová centrála, zbytek lodi tříštivě explodoval. A Gucky podmračeně sledoval, jak Skokani prchají k

jihu. Co nejdál od severního pólu, kde právě v této vteřině vzplál atomový požár. V

^ ^ ^

„Polospáči jsou květinami?“

Tiff to řekl nevěřícně a pohlédl přitom na botaničku Felici-tu, jako by mu mohla odpovědět. Ale Gucky to řekl za ni.

„Přesně tak. V létě žijí na povrchu a v zimě tady v jeskyni. Stahují se sem za umělým sluncem, které podle nich vytvořili jejich bohové, ale já bych řekl, že to byli vymřelí předci.“

„Ale jak se proboha dostanou na jaře ven?“ chtěl vědět Hump.

„Jdou po svých. Používají přitom své kořeny jako nohy. Donutila je k tomu příroda. Putují za vodou i na povrchu planety.“

Tiff se předklonil.

„A jak se s nimi dorozumíváš?“

„Telepaticky. Jsou schopni přijímat myšlenky z velké dálky, dokonce z hlubin vesmíru. To je jejich jediné potěšení během dlouhých let polospánku.“

„Jakého věku se dožívají?“

„Až dvou set let - podle pozemského měření času. To znamená, že zažijí jedno léto a jednu zimu.“

Vtom Gucky zpozorněl a vycenil řezáky. Pak přistoupil k těm podivným květinám a chvíli jim pozorně naslouchal. Po třech minutách zvedl hlavu.

„Teď vás bohužel musím na chvíli opustit. Stalo se něco strašného. Skokani na této planetě vyvolali atomový požár, který nelze zastavit. Uložili tu bombu, která za pět minut vybuchne. Už ji nemohu odstranit, protože v ní začal destruktivní proces. Každá dematerializace by vedla ke katastrofě. Je

pozdě. Tahle planeta je ztracena - už se můžu jenom pomstít." A pak lidé v jeskyni osaměli.

^ ^ ^

První, kdo zachytil myšlenky polospáčů, byl Tiff. Po něm jim najednou rozuměli i ostatní.

„To je hrozné," opakoval v duchu Tiff. „Taková krásná forma existence, a zahyne... Co kdybychom vás vzali s sebou?"

„Půjďme s vámi," odpověděly mu květiny. „Ale všechny nás nepoberete. Dáme vám s sebou deset rodin. To znamená krát pět - padesát jedinců. Vyčetli jsme z vašich myšlenek, že máte bedny. Jedna z nich postačí vyvolené pojmout. Nejsou těžcí. A jednou, za několik tisíc let, budou mít pozemšťané věrného spojence - naše potomky."

Za chvíli se Gucky vrátil.

„Vrazi tohoto světa zahynou spolu s planetou," řekl přísně. „Zničil jsem jejich loď. Nemají možnost ji použít. Jak jsem vyčetl z jejich myšlenek, patriarcha Etztak je přesvědčen, že se Origans vrací ze své odporné mise. Nepostrádá ho tedy. Vrah zemře i se svými oběťmi."

„A my?" zeptal se Tiff. „My s nimi nezemřeme?"

Gucky na to neodpověděl.

„Ještě něco se stalo. Origansova loď zatavila vchod do jeskyně. To je práce pro našeho robota. Bude muset vypálit ve skále nový vchod. Než atomový požár dorazí sem, uplynou ještě dva dny. Máme tedy čas."

„A až se dostaneme ven, už nám bude ke štěstí scházet jenom Rhodan," poznamenala Milly.

„Rhodan má momentálně dost svých starostí," řekl Tiff, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „Jsem si jist, že si na nás vzpomene - až bude mít čas."

„Myslí na nás," podotkl Gucky. „Pevně věřím, že nás tu nenechá."

Felicita si vzpomněla na svůj slib polospáčům.

„Gucky, mohl bys, prosím, přinést podlouhlou bednu? Slíbili jsme..."

„Já vím," odpověděl Gucky. „Vteřinku..."

^ ^ ^

Origans věděl, že bude i se svými lidmi ztracen, pokud nedorazí nějaká pomoc. *Zářivý* záblesk na severu naznačil, že řetězová reakce začala.

Prchali k jihu, ale šlo to ztěžka. Ledové bariéry jim bránily v postupu.

Když přišla noc, nebylo chladněji, ale tepleji. Řeky roztávaly a jejich bouřlivé vody se hnaly k jihu. Zaplňovaly široká, rozlehlá údolí bublajícím živlem, pronikaly do podzemí a zatápěly veškeré prostory.

Když svítalo, přes celý obzor se táhla zlověstná rudá záře.

Origansovi a jeho lidem nezbylo, než vyhledat nějaké návrší, kam by na ně alespoň nemohla voda.

Ale - byla to vůbec nějaká přednost?

Origans se zastavil a zahleděl se k severu. Nebe jako by hořelo. Na horizontu šlehaly obrovské plameny a kolem návrší vznikal nový oceán. Skokani se octli na jakémsi ostrově. Cesta zpět byla odříznuta. Byli definitivně ztraceni.

„Shoříme tu," řekl Origans. „Tato planeta zahyne strašlivým způsobem a my sníme!"

„Třeba nás Ertzak přiletí zachránit," poznamenal první důstojník. „Už máme jednodenní zpoždění. Třeba ho to trklo."

„Planeta hoří a on to ví. Možná nás už považuje za ztracené."

Zetně začínala pálit pod nohama. Skafandry jim poskytovaly už jen minimální ochranu. Vzduch hořel a měnil se v eíneN
gii.

Svět zanikal.

Pak se přes návrší přehnala ohnivá smrt.

Smrt, kterou zemřeli Origans a jeho lidé. Smrt, kterou původně připravili pro někoho jiného.

^VL ^

Etztak měl co dělat, aby zůstal klidný.

Bleskurychlé nálety pozemských lodí, dvou koulí o průměru dvou set metrů, ho plně zaměstnávaly. Origans se pořád ještě nevracel, ale Etztakovi nezbýval na takové úvahy čas. Věděl, že Origans jeho rozkaz splnil, protože druhá planeta začala hořet.

^ Jen at si Rhodan uvědomí, že se nemůže beztrestně stavět galaktickým obchodníkům do cesty! ¹ Etztak právě ztratil další dvě lodě ze své obchodní flotily, když se mu najednou ohlásil Tophtor, velitel Těžkých. „Pro Etztaka, patriarchu rodu Etztaků! Poslední nabídku jsme obdrželi. Nepřijímáme ji. Už nejsem schopen boje. Rhodan je příliš silný. Radím ti ústup.

Tophtor, rod Těžkých."

Etztak vztekle zíral na záznam zprávy, která přišla ze sluneční soustavy, vzdálené 15 000 světelných let. Takže Tophtor už uprchl! Nikdo mu to sice nemohl vyčítat, ale Etztak byl přesto zklamán.

Zatímco uvažoval, ucítil ve velínu slabý průvan. Ohlédl se, ale dveře nikdo neotevřel. Byl sám.

Docela sám?

Etztak vyděšeně zíral na cizí bystost, oblečenou v uniformě.

Měla tmavou pleť a cenila na něj bělostné zuby. Podávala mu nějaký papír.

„Neděste se, Eetzaků," řeklo to strašidlo. „Jsem Ras Čubaj a patřím k Rhodanově jednotce mutantů. Můj velitel mě za vámi posílá s tímto ultimátem. Jsem teleporter, pro mě je snadné dostat se k vám na palubu."

„Posílá vás Rhodan?" ujišťoval se Eetzak. „Proč nepřišel sám?"

„Raději si to nepřejte," prohlásil obrovitý černoch a podával Eetzakovi papír. „Nejdříve si to přečtěte, a pak si promluvíme."

Eetzak popadl zprávu a četl:

„Pro Eetzaka, patriarchu skokanského rodu! Zničil jsem bojovou flotilu Těžkých. Uchránil jsem jenom Tophtora a Groghama, aby mohli varovat zbytek svého rodu. Už nikdy nesmějí navštívit Zemi -jedině jako čestní a poctiví obchodníci, nikoliv jako dobyvatelé. I vám, Eetzaků, dám poslední šanci. Jestliže se během následujících deseti hodin rozhodnete pro ústup, nic se vám nestane. Za deset hodin navštívím soustavu Bety Albireo, abych vyzvedl své lidi z druhé planety. Jestli vás tam ještě najdu, zničím vás. Nepokoušejte se útočit na druhou planetu. Moje loď má rozkaz bránit vám v tom.

Máte deset hodin. Využijte tuto lhůtu. Až uvidíte mou loď, bude už pozdě.

Pěny Rhodan, Země."

Eetzak si ultimátum přečetl podruhé, a pak je opatrně odložil na stůl. Posadil se. Na okamžik jako by na černého pozemšťana zapomněl.

Ras Čubaj si odkašlal. „Můj velitel by rád slyšel nějakou odpověď."

Eetzak přimhouřil oči. „Chci s ním mluvit."^

„Proč? Není nic, o čem byste mohli jednat."^

„Možná přece. Mám pro něj důležitou zprávu.“

„Povězte ji mně. Za pár minut budu s Rhodanem mluvit.“

„Chci mu to říct sám.“

Černoch pokrčil rameny.

„Tak dobrá, ale nic si od toho neslibujte. Jestli vám mohu dát osobní radu, Eτζtak, zní takto: Udělejte, co vám Rhodan radí. Nemáte jiné východisko.“

Eτζtak neodpovídal. Pohlédl Rasovi do obličeje, ale nedokázal v něm číst. Pak se černoch rozplynul ve vzduchu. A byl pryč.

Patriarcha se ihned spojil s kapitány svých lodí, aby je zasvětil do situace. Trpělivě vyslechl jejich rozdílné názory. Někdo byl pro ústup, jiný ne. Když domluvili, Eτζtak řekl:

„Pokud ustoupíme, přiznáme porážku. Bylo by to jako kdyby starý moudrý muž ustoupil na radu malého dítěte. I kdybych měl zemřít, nemohu ho poslechnout! Kdo je to, ten Rhodan? Miláček štěstěny, který se vetřel do přízně dekadentních Arkonidanů. Nic víc!“

„Rhodan zná pozici planety věčného života,“ namítl jeden z kapitánů. „Přitom ji hledají všechny národy Mléčné dráhy už celá tisíciletí - ale našel ji on!“

„Možná měl jen štěstí, a štěstí nikdy netrvá věčně,“ opáčil zlostně Eτζtak. „Máme kapitulovat proto, že ten nezkušený pozemšťan měl trochu štěstí?“

„Ne, proto ne,“ namítal kapitán. „Ale možná proto, že na planetě věčného života objevil pradávna tajemství, která z něj učiní vládce Galaxie!“

Eτζtak nevrle přikyvoval.

„Možná! Pak je ale nejvyšší čas mu ta jeho tajemství sebrat. Každý, kdo zná tajemství věčné planety a není Skokan, znamená pro Galaxii nebezpečí... Já jsem pro setrvání v boji. Ale podřídím se mínění většiny. Jak tedy zní vaše rozhodnutí?“

Bylo téměř jednomyslné:"
Boj. - .• --" • -í^

^ x ^

Těžký křižník SOLARSYSTEM se oddělil od TERRY a zpomalil. Ras Čubaj se vrátil od Etztaka a podával Rhodanovi zprávu. Byla stručná.

Důvod, proč major Nyssen snížil rychlost letu a opatrně se blížil ke druhé planetě, byl nyní zřejmý. Povrch této planety vykazoval děsivé změny a Nyssena napadla strašlivá věc. Musel se o ní přesvědčit.

Spojil se s McClearsem a oznámil: „Vrátím se co nejdříve, ale je životně důležité, abych zjistil, co se děje na Ledové planetě. Máme tam naše lidi.”

Když se pak SOLARSYSTEM blížila, Nyssenovo podezření se potvrzovalo.

Požár, který se šířil od severního pólu, nemohl mít přirozenou příčinu. Snadno si spočítal, kdo na něm nese vinu... Kdyby se mu v té chvíli dostal Etztak do rukou, vlastnoručně by ho zaškrtil.

Ale zachoval chladnou hlavu, otočil loď a navázal spojení s Rhodanem.

•, . ^ ^ . ^ -; ;

Bull ospale zažíval a chtěl něco namítnout, když se ozvalo:
„Spojení s křižníkem SOLARSYSTEM! Nouzové volání!”

Rhodan zapnul přijímač.

„Nyssene, co se děje? Voláte přes hyperspojení, a to je povoleno pouze v případě nejvyšší nouze! Skokani na vás útočí?” • - , .

^ • ; , » • ^ ^ . ^ • q

„Jenom se brání," zavrtěl Nyssen hlavou. „Volám kvůli něčemu jinému. Tiff a ostatní jsou v nejvyšším ohrožení. Skokani vyvolali na druhé planetě atomový požár."

„Řetězovou reakci?" ujistoval se Rhodan vylekaně. „Chcete říct, že Skokani ničí druhou planetu?"

„Není o tom pochyb, pane. Sám jsem se přesvědčil. Požár vzplál na severním pólu."

„Poslední zprávy mluví o tom, že Tiff je na rovníku," zamumlal Rhodan starostlivě a otočil se k Bullovi. „Deset hodin tam nevydrží. Tím tedy mé ultimátum padá. Etztak zřejmě nemá zájem vyjít nám vstříc. Dobrá, ať je tedy po jeho. Majore Nyssene, pátrejte po Tiffovi a jeho družích. Za deset minut jsem se STARDUST u vás. A pak se Skokani mohou těšit!"

^ ^ ^

Robot 013 potřeboval téměř pět minut, než mohl napjatě čekajícím dát spolehlivou odpověď.

„Gucky zjistil, že se od severu blíží atomový požár. Vnější teplota klesla na nulu. Ledy tají a voda proniká k jihu. Před utonutím nás uchránila jenom skutečnost, že máme zatavený vchod do jeskyně. Existuje jenom jedna cesta ven: směrem vzhůru!"

Tiff s ostatními zíral k vysokému stropu. „Nad námi je nejméně třicet metrů skály, Robby!"

„Zato však pravděpodobně žádná voda," odpověděl robot. „Musíme se o to pokusit. Vy se vraťte ke vchodu. Kdyby sem voda přece jen vnikla, nasad'te si skafandry a pak budete muset plavat."

„Třicetimetrovou kolmou šachtou?" „Jinou možnost nemáme. Ani nemůžeme přivolat pomoc,

protože jsme odstíněni tou skálou. Pokud si nepomůžeme sami, jsme ztraceni. Já jsem sice jen robot, ale taky nemám zrovna chuť tady shořet."

Gucky pohlédl na bednu s polospáči.

„Voda jim neublíží..."

„Tak začneme," navrhl robot. „Už moc času nemáme. Až začne skála žhnout, bude pozdě."

Vzdálili se od robota a ten začal pracovat. Pomocí energetických paprsků svých spodních rukou vypaloval šachtu.

Gucky se na něj chvíli díval a pak řekl: „Půjdu se podívat^ jak to vypadá venku. Kdybych aspoň věděl, kde jsou naše , křížníky, pokusil bych se na ně teleportovat. No, možná, že některý z telepatů zachytí mé myšlenky. Hned jsem zpátky."

A zmizel.

Ostatní na sebe tázavě hleděli. Podaří se Guckymu navázat spojení?

Čas se vlekl jako šnek. V jedné chvíli se Tiff opřel dlaní o skálu a rychle ji stáhl zpět. Skála byla vlažná!

Gucky byl pryč deset minut, a pak se znovu objevil. Srst měl mokrou a hladkou a vzrušeně pištěl.

„Co se stalo, Gucky?" zeptali se Tiff i Milly současně.

Gucky na ně vyčítavě pohlédl.

„Neptejte se mě, přátelé, odpověď by vás mohla hořce zklamat. Ale stejně vás nemůžu nechat v nevědomosti. Víte, kde jsme? Na mořském dně!"

„Cože?" vytřeštil Eberhardt oči. „Jak, prosím?"

„Ano," přikývl Gucky. „Taky bych tomu nevěřil, kdybych nebyl venku. Materializoval jsem ve vodě! Naštěstí jsem se před skokem nadechl. Jak jsem řekl, nad námi je moře. Asi třicet, čtyřicet metrů vody. Z hory je nad hladinou vidět jenom její špička."

„Takže až to Robby provrtá, zaplaví nás voda!" zvolal Hump.
„Musí s tím okamžitě přestat."
„Zbláznil ses?" otočil se na něj Tiff. „To se tady chceš udusit?"
„Spíš uvařit," opravil ho Gucky. „Ne, my musíme nahoru. I přes tu vodu. Mimochodem, je příjemně teplá. Za takových deset hodin se začne vařit."
Chvilí bylo ticho.
Pak se ozval Tiff a řekl: „Povím Robbymu, aby si pospíšil. Počkejte tady."
Uzavřel helmu skafandru a odešel za robotem.
„Jak dlouho ještě?" zeptal se.
„Za hodinu jsem hotov!"
„Gucky byl venku," pokračoval Tiff. „Hora už je pod vodou."
„S tím jsme museli počítat."
„Voda se už ohřívá, Robby." :
Pár vteřin mlčení, a pak: „Budu pracovat rychleji. Dokážeme to." ;ř

^ x ^

Patriarcha zaútočil.

Podle jeho názoru se během následujících hodin ještě nemusel obávat Rhodanova příletu, takže se chtěl zbavit aspoň těch dvou křižníků. Nasadil proti nim celou flotilu.

Když major Nyssen zaznamenal aktivitu lodí Skokanů, spojil se s TERROU: „Kapitáne McClearsi, pokuste se je odlákat, aby mě nesledovali. Musím najít Tiffa."

„Spolehněte se, pane," odpověděl kapitán. „Já se ubráním. Kdy příletí Rhodan?"

„Každou chvílí. Jakmile s ním budete mluvit, řekněte mu, kde jsem. Je všechno jasné?"

„Ano, pane!" usmál se McClears. „Však my jim ukážeme!"
Nyssen se také usmál, ale hned nato zrychlil a ponořil se do mračen nad ledovou planetou.

Ve stejné chvíli vybuchlo na energetickém štítu TERRY první torpédo. Skokani zaútočili.

Ale McClearsův křižník se rázem proměnil v běsnící bojový stroj. Celé salvy smrtících paprsků opouštěly hlavně jeho děl. Pokud jich zasáhlo nepříliš pevný štít kterékoliv lodě Skokanů pět najednou, prolomily jej.

Ovšem i přes tyto ojedinělé úspěchy byla přesila Skokanů příliš velká. Lodě uhýbaly před palbou a pokoušely se zaujímat výhodné pozice. McClears pochopil, že se ho snaží obklíčit ze všech stran, aby ho pak mohly společnou palbou nejméně dvaceti lodí zničit.

Přesně v té chvíli se mocně otřásl prostor a z hlubin hyperkosmu se vynořila obrovská hrozivá koule. Na bojišti se objevil Rhodan, aby bitvu rozhodl ve svůj prospěch.

Etztaka svým náhlým zjevením dokonale zaskočil. McClearsovi se tím pádem podařilo zničit další dvě lodě. Pak se však protivník stáhl, aby znovu zformoval síly.

Rhodan si dával načas. Život jeho lidí byl důležitější. Spojil se s TERROU.

„Kde je major Nyssen?" chtěl vědět.

„Pokouší se zachránit Tiffa," vysvětloval McClears. „Ale zatím ani nevíme, kde je."

„Udržíte si ještě chvíli Etztaka od těla, kapitáne?"

„Ano, jistě, pane."

„Poletím pro Tiffa taky," řekl Rhodan na vysvětlenou. „Vrátíme se hned, jak ho najdeme."

^ ^ ^

Když robot 013 vylezl z šachty, voda za ním jenom slabě kapala. ;? „Co se děje, Robby?“ zeptal se Tiff. „Proč tak málo vody?“ „Poslední fázi jsem nedokončil, abych zabránil zřícení skály pod tíhou vodních mas. To už bude práce pro Guckyho. A pak budeme muset počkat, až se to tu celé zaplní vodou.“

„To je pravda,“ souhlasil Tiff. „Proti proudu bychom byli v šachtě bezmocní.“

„Umíš vůbec plavat, Robby?“ zeptal se Eberhardt starostlivě.

... ! ..

„Lip než vy,“ ujistil ho robot. „Moje zádové trysky jsou velmi výkonné...“

„Takže poplaveš za námi, jako poslední,“ rozhodl Tiff. „Tak, Cucky! Co je?“

Myšob se zamračil, přikývl, posadil se na prázdnou bednu a soustředil se. Síly jeho ducha proudily nahoru šachtou, narazily na odpor skály a - zabraly.

Úspěch se dostavil rychle.

i-S ohlušujícím duněním pronikl do útrob skály oceán. Voda se řítila šachtou dolů a rychle zaplňovala veškerý volný prostor. Za pár vteřin byla u polospáčů.

„To je hrůza! Strašné!“ zaječel Eberhardt a postavil se jako svíce, aby se pak pomalu odporoučel k zemi. Kdyby ho Hump nezachytil, strhl by ho proud.

: I obě dívky bojovaly s počínajícími projevy paniky, která vycházela z umírajících polospáčů. Myšlenky na smrt proudily telepatickou cestou do mozků lidí a naplňovaly je děsem - a smutkem. Jenom Hump a Tiff se zdáli být odolnější. A pochopitelně Gucky.

„Měl bych jim nasadit psychobloky,“ litoval myšob, „ale bohužel to neumím. Uleví se jim teprve, až polospáči zahynou. Jenom jejich smrt je může uklidnit.“

„Jiným způsobem nepomůžeš?“ sténal Tiff. Držel v náručí Milly a konejšil ji. „Co takhle telekinezí?“

„Ta voda, ksakru!“ zaklel Gucky. „Jo, to bych mohl. Ale musíme ještě počkat. Jak dlouho vydrží polospáči pod vodou? To kdybych věděl...“

Zmizel Tiffovi z očí - a za deset vteřin byl zpátky. Mokry jako myš.

„Jeskyně je už zpola pod vodou,“ hlásil smutně. „Umělé slunce zhaslo. Nebude trvat dlouho a život téhle mimořádné inteligence zahyne. Ale počkejte ještě chvíli. Podívám se, co se děje venku.“

Tentokrát to trvalo jen pár vteřin.

„Budeme zachráněni, přátelé, jakmile se dostaneme na hladinu. Major Nyssen je v blízkosti. Navázal jsem spojení s telepatem Johnem Marshalllem, který je na palubě. Nyní slyší i tvou vysílačku, Tiffe. Až teprve teď.“

„Proč až teď?“

Gucky pokrčil rameny.

„To nevím. Asi ji přehlušily myšlenkové impulzy hynoucích polospáčů. Teď už ale umírají... Jiné vysvětlení nemám.“

„Proboha! A co ti v bedně, které chceme zachránit?“ vyděsil se Tiff.

„Klid,“ usmál se Gucky. „Jsou uzavřeni vodotěsně. Takové drobnosti ještě ovládám...“

„Budu se muset Rhodana zeptat, kde v sobě mám tu vysílačku. Snad nám zachránila život.“

„Ještě ne tak docela,“ zapištěl Gucky a podíval se nahoru na strop jeskyně. Voda mezitím značně stoupla. Eberhardt a dívky se zřetelně uklidnili.

Tiff si nasadil přilbu.

„Tak do toho, přátelé! Budeme plavat.“

„Nejdřív dostanu k šachtě obě dívky,“ vysvětloval Gucky.

„Pak Eberhardta. Vy dva, Tiffe a Humpe, to musíte zkusit sami. Nakonec pomůžu i vám. Vy poplavete nahoru jako první. A co ty, Robby?“

„Díky za optání,“ odpověděl robot. „Vodu sice nesnáším, ale zvládnu to. Nahore na ostrově se trochu osuším.“

Gucky se ponořil první, a pak ho následovali ostatní.

„Takže do toho,“ zamumlal Tiff a udělal několik těžkopádných pohybů. „Jdu napřed,“ řekl, když byl u šachty.

„Až budeš nahore, dej znamení a pošlu Milly,“ doporučil Cucky, který si pro tento účel nasadil helmu s vysílačkou. „Humpe, ty se drž za Tiffem.“

Tiff přitiskl k tělu bedničku s posledními polospáči a odrazil se. Pravačkou pevně držel poslední bytosti této planety a levou rukou se chránil před nárazem.

Voda byla stále průzračnější, světlo se k němu blížilo. Pak stál najednou na dně oceánu a kolem něj byla jenom voda. Pod ním zela černá díra, ze které vyplul.

„Gucky, šachta je volná,“ oznamoval Tiff. „Můžeš!“

„Díky!“ řekl Gucky.

Nicméně ještě před dívkami vyplul k Tiffovi Hump. Konec konců to byl velmi zdatný jedinec.

„Pomoz mi s tou bednou,“ požádal ho Tiff. „Ať se nám nakonec ještě neutopí...“

Společně pak pluli k nedalekému skalnímu ostrovu. „V životě jsem si z kytěk nic nedělal,“ zabručel Hump. Tiff však neodpovídal. Hledal na nebi známky kosmické lodi, ale mamě. SOLARSYSTEM nikde neviděl. Proč nepřiletí teď, když tak nutně potřebují pomoc? Už to nebude trvat dlouho, a i tenhle ostrůvek bude zaplaven vodami oceánu.

Teprve nyní si uvědomoval, jak teplá ta voda je. Její teplotu odhadoval alespoň na třicet stupňů. Doufal, že to polospá-čůmne uškodí.

i

z

Nohama se dotkl dna. A pak vystoupil na ostrov. Felicita a Milly tam už byly. Gucky pracoval rychle. Čekali na robota.

Jeho příchod byl oznámen bublajícím sloupcem vody, který se blížil od ústí šachty. Pak se kovová postava vynořila jako ponorka a přistála u břehu ostrova.

Už dávno měli otevřené helmy a dýchali vzduch umírající planety.

Tiff hleděl starostlivě na nebe. „Rád bych věděl, kde je Nysen.“ Obrátil se na Guckyho: „Co říká Marshall?“

„Nemám s ním spojení,“ oznámil Gucky. „Myslím, že právě informuje Rhodana.“

„Rhodana!“ zašeptala Milly a chytila se Tiffovy paže. „Jenom on nás zachrání. Ale jestli nepřijde včas, tak...“

Mlčky sledovali stoupající vodu - a rudou stěnu na obzoru.

^ ^ ^

Rhodan našel SOLARSYSTEM, přikázal Marshallovi, aby přelétl stíhačkou na palubu velkého křižníku a za pár minut stál Marshall před ním.

„Vím, kde najdeme Tiffa a Guckyho. Jsou sice pod dnem oceánu v jeskyni, ale Gucky tvrdí, že najdou způsob, jak se dostat nahoru na ostrov.“

„Rychle! Neztrácejme čas! Víte, kde leží ten ostrov?“ „Přibližně. Je těžké se v těch mračnách orientovat.“ „Pokuste se zaměřit Tiffovu vysílačku. Sledujte i Guckyho

telepatické volání. Bully, naber kurz. Teď už rozhodují vteřiny.“

Obrovská koule plula nízko nad rovníkem. Pro Rhodana teď neexistovali žádní Skokani, žádný Ertzak, jenom jeden problém - záchrana Tiffa a jeho druhů.

Marshall najednou vykřikl: „Máme je - oba dva! Guckyho

i Tiffa! Jsou docela blízko - a už na ostrově. Držte kurz! Musí to být hned ten příští ostrov!"

Rhodan se díval na obrazovky. Mnoho toho na nich vidět ne-H bylo, protože se nad vodami zatahovala mlha, ale pak spatřila černý bod.

Ostrov. A na něm sedm pohybujících se bodů - pět lidí, J Gucky a robot.

Jenže ostrov byl příliš malý, než aby na něm mohla STAR-DUST přistát.

„Zeptejte se Guckyho, jestli je všechny dostane na palubu," řekl Rhodan a klesal s lodí níž. V té chvíli se ve velínu rozsvítilo červené světlo. „Ano, co se děje?"

„Nouzové volání majora Nyssena, pane. Ezztak útočí s celou flotilou na ledovou planetu. Nyssen říká, že ho pronásleduje a snaží se ho zadržet."

Rhodan podmračeně přikývl.
' „Dobrá, vyřídíte Nyssenovi, ať vydrží. A ať nebere žádné ohledy. Rozumíte?"

„Rozumím, pane!"

Bull svažil obočí. „Takže boj na život a na smrt..."

Rhodan přikývl.

„Nemáme jinou možnost. Marshalle, řekněte Guckymu, že posíláme stíhačku. Nemohu teď otevřít vstupy na loď. Tiff se musí pokusit probít se stíhačkou. Robota bude případně muset nechat na místě."

„Do stíhačky se vejdou jenom tři osoby," namítal Bull.

„Bude se jich tam muset vmáčknout pět, a ještě Gucky, pokud nechce na palubu STARDUST teleportovat."

„To určitě neudělá," odpověděl Bull. „Ten zůstane u Tiffa."

Rhodan zavolal do zbraňové centrály.

„Pozor, oba fiktivní transmitery připravit. Ne, žádné atomové zbraně! Přemístíme stíhačku!"

Ten úžas nemohl být větší. ^

„Stíhačku?" ^ ^

„Přesně tak. Teleportace malé stíhačky na ostrov pod námi..."

Rhodan počkal, až se na ostrově zjeví štíhlý korpus stíhačky, a pak vyrazil \$ křížníkem k nebi vstříc Ezztakově flotile,

^ A ^

Jenom Gucky věděl, co se stane.

Když se vedle nich zničehonic objevila stíhačka, pobaveně se šklebil. „No tak, nezírejte jako zjara! Tohle je naše záchrana!"

Než ale stačil otevřít vstup, z mraků vyšlehl oranžový záblesk a dopadl o pár desítek metrů dál do vody.

„Pozor! Skokani!" vykřikl Gucky. „Skočím a otevřu vstup. Paktamviezteivy!"

Další oranžový paprsek do vody...

Ale to bylo všechno, protože v tu chvíli zakročila SOLAR-SYSTEM a nepřátelskou loď zničila.

Tiff si ani neuvědomoval, jak rychle se octl v pilotním křesle. Hned za ním naskákali dovnitř i ostatní. Kryt kabiny se zavřel, motory zařvaly a Tiff zvedl stroj do výšky. Teprve po několika vteřinách hlesl: „Ale co Robby? My jsme ho táni nechali..."

„Hihi!" zachichotal se Gucky. „To by ses ve mně zmejlil, brachu! Přece bych tu nezapomněl našeho zachránce. Umístil jsem ho ve strojovně. Jenom jsem vyházel nějaký zbytečnosti... Rychlost nejsou žádné čáry, a když ovládáš teleportaci..."

Tiff se s úlevou usmál. „Bylo by mi ho líto.

Oblíbil jsem si ho."

Vzlétli do volného kosmu, míjeli detonující lodě Skokanů a unikali před střelami nepřítele. Ledová planeta se pod nimi měnila ve slunce. Už jenom jižní pól byl bílý, ale ani to nemělo mít dlouhého trvání. Druhá planeta soustavy Beta Albireo umírala.

^ ^ ^

Stáli před Rhodanem a naslouchali jeho zprávě. Přítomni byli jenom nejvyšší úředníci vlády Třetí moci, a kromě nich ještě Tiff, Hump, Eberhardt, Milly a Felicita. A přirozeně také Cucky.

„...a proto jsme neměli jinou volbu," říkal právě Rhodan, „než všemi prostředky zaútočit na flotilu Skokanů a zničit ji. i Proti našim fiktivním transponderům neměl Etztak naději. Ztrácel loď za lodí, až se dal s posledními dvěma na panický útěk. i Doufám, že pochopil, že se tu už nesmí ukázat. Země bude do budoucna vždy nebezpečná pro ty, kteří by se jí chtěli zmocnit násilím."

Místnost naplnil vzrušený šum.

Ale Rhodan pokračoval.

„Pokud můžeme být někomu za toto vítězství vděční, pak v neposlední řadě kadetu Julianu Tiffiorovi a jeho přátelům. Jejich odvážná akce nám umožnila získat potřebný čas a s ním i převahu. Také bych se chtěl zmínit o našem malém příteli Guckym. Všem jim vyslovuji náš dík a uznání."

Pak nastal čas otázek a odpovědí.

Bull odtáhl Guckyho stranou k prosklené verandě, ale nelákal ho výhled na město, nýbrž nové květináče, kde v pěti různých barvách kvetly veliké tulipány a otáčely hlavy ke slunci.

„Tak tohle jsou ti tvoji polospáči, Gucky," zašeptal Bull a

jednu květinu jemně pohladil. „Doufám jen, že se jim u nás bude líbit.“

„Jsou velmi šťastní, že unikli strašlivé smrti,“ řekl Gucky a vycenil řezáky. „Budou se rozmnožovat, ovšem na první potomky si budeme muset padesát let počkat. Oni však mají čas.“

„Půl století? Padesát let?“ divil se Bull. „Tak tohle by nevydržela ani moje teta Amálie, a ta, prosím pěkně, pěstuje kaktusy!“

„Tvoje teta taky nemá tolik času jako oni - nebo jako my, Bully.“

Bull na myšoba se zájmem pohlédl.

„Kolik je ti vlastně let, Gucky? Nikdy jsi mi to neprozradil.“

„Kolik je mi let? Chceš vědět, kdy zemřu?“ pokrčil Gucky rameny.

„Tak to ti bohužel nemůžu říct. Existuje jenom jedna spolehlivá cesta, jak to zjistit.“

„A jaká?“ sklonil se Bull.

„Že si na to budeš muset asi počkat,“ řekl Gucky a teleportoval na opačnou stranu sálu.

Bullův přátelský pohlavek zasáhl jen vzduch.